

Холодні стіни - Джерело

Написав ЮЛІЯ Тонего
Середа, 24 липня 2013, 08:00

«На Мені Дух Господній, бо Мене Він
помазав, щоб Добру Новину звіщати
вбогим... відпустити на волю помучених»
Лк. 4:18

Холодні стіни думок настирних.
Тягар провини єство гнітить.
Немає вже почуттів покірних,
А непокора до сліз болить.

Душі в'язниця. Давке мовчання.
Гнітюче висне крізь ґрати день.
У серці плаче одне бажання:
Ще хоч би раз заспівать пісень!

Стражденний смертник. Душа це знає.
Безвихідь з пильністю стереже.
Лунають кроки, які звіщають:
Настав час страти уже... Уже?!

І знала ж, знала про цю хвилину,
Бо звідси вихід лише у смерть
Таким, як я, що тавром провини
Живу надію розбили вщерть!

Таким, як я... Тільки б стало сили
Не заквилити, як прийде кат
І не стогнати йому: «Помилуй!».
Усе. Немає шляху назад.

Камінні двері порвали тишу,
І серце кров'ю враз облилось.
Хтось гучні кроки повільно стишив,
А далі дивне щось відбулось.

«Ти вільна. Йди. Страти вже не буде.
За тебе інший хтось там помер».
Як добре дихать на повні груди –
Я зрозуміла це лиш тепер.

Страти не буде... Помер хтось інший...
Тягар провини моєї взяв
І мене горду, свавільну, грішну
Від правосуддя урятував.

Навіщо? Хто ти? Чому для тебе

Холодні стіни - Джерело

Написав ЮЛІЯ Тонего

Середа, 24 липня 2013, 08:00

Душа, закута у смерть, моя
Цінніша враз за самого себе
Стала? Чи знаю твоє ім'я?

І раптом небо на ці питання
Озвалось тихим, теплим дощем:
«Я відболів всі твої страждання,
Нестерпний смуток і серця щем.

Усі гріхи, всі твої провини,
Всю непокору, ненависть, злість
Вп'яли мені колючки тернини
І римські цвяхи пройшли наскрізь.

Але ти бачиш цей дощ, це небо,
Вітер у листі дерев шумить.
Я переміг на хресті для тебе
Й живу, щоб ти могла також жить,

Мою прийнявши за тебе жертву,
Впустивши в серце своє любов,
Щоб Я міг темряву з нього стерти
І ввести в світло під Свій покров».

О дивна мить: насінина в полі,
Умерши, знову дає життя.
Голгофська жертва пропачій долі
Вселя надію на майбуття.

Спокійно йду, вже прощена й вільна,
Несучи плід - щире каяття.
Ступаю впевнено й непомильно
У день, надію, вічне життя.